

om Forlæbelse, hvis jeg maatte har brugt et uheldigt Udtryk, men der er virkelig ikke noget Latterligt deri. Jeg skal ikke nævne Bedkommendes Navn, jeg vil kun sige, at jeg havde en saa overordentlig stor Tillid til hendes Mening, at jeg søgte at lære den at kende ved at spørge hende derom. Jeg skal indrømme, at hun ikke svarede aldeles bestemt derpaa, men hun sagde, at hun dog ikke troede, at der vilde vindes Noget ved denne § 7, medens hun vilde finde det meget ønskeligt, om det kunde paabydes, at der blev ansat en ældre, agtet Kvinde til Forstanderske for de kvindelige Arbeiderker. En saadan Bestemmelse findes ikke her i Loven, og da jeg ogsaa nok kunde se, at det vilde volde store Vanskeligheder at paabyde noget Saadant i enhver enkelt Fabrik, hvor der er kvindelige Arbeidere, har jeg ikke udtaalt mig derom, men det var herved, at jeg fik den Tanke at fremsætte det Ønske, at den ene af Inspektorerne skulde være en kvindelig Inspektør, men jeg tilføiede udtrykkelig: dersom der kunde findes nogen saadan. Det er slet ikke min Mening — thi det kunde let gøres latterligt — at ville have, at der skulde være en Overinspektør og en Underinspektrice, men det er naturligvis kun for det Tilfælde, at der kunde findes en dertil skikket Person. Hvad Ansvaaret angaar, da troede jeg ikke, at det ærede Medlem for Bornholm, som selv har været Militær, kunde misforstaa mig, thi det mener jeg er en bekendt Sag og Noget, som Enhver, der har været Militær, veed, at Ansvaaret albrig godt lægges paa Lo, thi naar der siges til Lo: I bære Begge Ansvaaret, saa vil den Gne altid skyde Ansvaaret over paa den Anden, og derfor er det ikke rigtigt at stille to Inspektører Side om Side, i Stedet for en Overinspektør og en Underinspektør. Jeg for mit Bedkommende har ikke Noget imod, at Inspektorien blev sat øverst, hvis hun var bedst skikket dertil, men jeg tør ikke stille noget Forslag i den Retning, thi der er endnu saa stor Fordom imod at bruge Kvinder i det offentlige Liv, at jeg tror, at man vilde skade Sagen ved at fremkomme dermed; men jeg behøver blot at henvise til en Kvinde som Elisabeth Fry i England, og dette vil være tilstrækkeligt til at vise, at Saadant laaber sig gjøre. Det er en Sag, som maa opfattes med Alvor, og som der ikke er det allermindeste Latterlige i.

Steenstrup: Efter den Lustning, som blæser her i Dag baade fra Ost og fra Vest, fra Beile og Bornholm, kan man jo forberede sig paa at blive forfækket, hvis man har en Anskuelse,

som er lidt afvigende fra de Herrers. Min Anskuelse er nu heller ikke saa forfækkelig afvigende, men jeg kan dog ikke — navnlig efter at have hørt, hvad det ærede Medlem fra Bornholm (Rosfod) fremsøgte — undlade at komme med en lille Modsatning overfor hans meget store Ansigt for Arbejde af Børn under 12 Aar. Først jeg hørte det ærede Medlem, havde jeg allerede med Hensyn til § 2, som den nu foreligger, den Anskuelse, at det endog vilde være rigtigt at give Ministeren Tilladelse til i visse Tilfælde at gaa under 10 Aar; men da nu det ærede Medlem har fremhævet de 12 Aar, saa finder jeg mig saa meget mere forpligtet til at gjøre opmærksom paa, at naar saavel Industrien som og Foreldrene, Lægen og de naturlige Forhold paavise, at Børnene ikke alene ikke have Stæde, men endog have Gavn af at arbejde i Fabrikker, saa tror jeg, at det er vel haardt at forbyde dem det inden deres 12te Aar, naar det er til Alles Lavn at anvende dem paa denne Maade. Det vil ikke være undgaaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, hvad der ogsaa er statistisk godtgjort og slaaet fast, at Børn, der f. Ex. anvendes i Glasværker, i mange Retninger ere mere udviklede end andre Børn, og at de have godt af denne Virksomhed. Naar t. Ex. en saadan Glasfabrik ligger ude paa Heden, kan det mange Gange være det Samme som at lukke Fabrikken, saafremt Børn ikke længer maa anvendes i den, og naar de unge Mennesker selv ønske det og i fysisk og moralsk Henseende have godt af denne Virksomhed, er det dog ikke rigtigt at udelukke dem, der ere under 12 Aar (Th. Nielsen: Nu 10 Aar!). Ja, nu staar der 10 Aar, men det er dog urigtigt at udelukke dem, naar de baade i moralsk og fysisk Henseende have godt af at arbejde der (Th. Nielsen: Ja, naar de havde godt deraf!). Det kan dog være, at de ikke have ondt deraf. Det ærede Medlem for Beile Ants 3die Valgtreds (Th. Nielsen) lagde Bægt paa, at man aldeles ikke maatte gjøre nogen Undtagelse med Hensyn til Astarbejde, men nu er det godtgjort, at Glasværker ikke kunne drives som hidtil, naar de ikke maa bruge Astarbejde (Th. Nielsen: Saa ville Flasterne blive dyrere!) Om ogsaa Flasterne blive dyrere, ville Børnene dog ikke faae godt deraf, de ville ikke faae Noget af Gvinsten. Det kan, som sagt, ikke et Dieblit falde mig ind at opponere mod de ærede Medlemmers Hovedanskuelse om Lovforslaget; tværtimod, jeg kan ikke Andet end glæde mig over, at Lustningen er, som den er. Jeg havde snarere troet, at deres Anskuelse gif i modsat Retning,